

vrouw, noch kinderen en begon te grijnzen, toen zijn oudste zoontje hem toeriep: »lieve vader! kom, ga met ons mee naar huis.»

Zijne vrouw sloeg haar arm om zijn hals; de kinderen hielden hem bij de hand vast, richtten hem op, en zachtjes aan gelukte het hun hem naar huis te geleiden, waar hij zich op een rustbank kon uitstrekken. De dokter wachtte hem op, maar toen hij hem onderzocht, moest hij aan de bedroefde vrouw mededeelen, dat Zijne Excellentie het verstand en het geheugen verloren had.

Moeilijke, droevige dagen bracht zijn gezin nu met hem door. Hij gedroeg zich als iemand die van den duivel bezeten was en sloeg alles kort en klein wat zich in zijne nabijheid bevond. Hij werd zorgvuldig bewaakt, maar in weerwil van alle pogingen, die men aanwendde, om hem tot kalmte te

brengen, wist hij toch op zekeren dag aan zijne bewakers te ontsnappen, spoedde zich naar buiten, liep door velden en heiden en eensklaps bleef hij staan voor het treurwilgen-priëel.

Hij wilde er binnengaan, maar daar trad Baron Werter hem tegemoet.

»Jan Durer,» zeide deze, »Zijne Majesteit de Koning kan geen Staatsraad, geen Excellentie in zijn dienst gebruiken, die zijn verstand en zijn geheugen verloren heeft.»

Jan Durer zag den Baron aan en ... als van den donder getroffen, viel hij dood ter aarde.

Dat was het einde van een man, die groote gaven van God had ontvangen, maar weigerde dit te erkennen, en wiens ondbaarheid voor u een waarschuwend voorbeeld zal zijn.

HONDENGESCHIEDENISJES.

Laat mij u iets van honden vertellen.

Het was winter. Wel mooi weer, maar verbazend koud, zóó koud, dat de musschen, die anders stil ingedoken op het dak zaten, thans heen en weer vlogen, om niet te bevriezen, wetende dat zij door beweging de koude van zich af konden houden. Zóó koud, dat de groote rivier dik, heel dik toegevroren was, lange ijskegels aan de vensters hingen, en menig mensch, die dunnetjes in de kleëren stak en van binnen niet te veel te verteren had, bibberende langs den weg ging.

In die strenge koude ging de heer Z. met zijne vrouw een wandeling maken buiten de stad, naar een groot bosch. Zij hadden weinig te lijden van de koude en zaten warm en wel in de kleëren. Onderweg spraken zij samen over de preek, die zij gisteren gehoord hadden, namelijk de gelijkenis of de geschiedenis van den barmhartigen Samariiaan.

Zij kwamen in het bosch. Geen mensch was er te zien, maar op eens zagen zij een hond, die op hen toeliep, aan de japon van de dame snuffelde, tegen haar opsprong,

haar vervolgens onrustig aankeek en haar toen bij den zoom van die japon begon te trekken.

Dit was zoo onverwacht en zóó snel geschied dat de dame, die niets bang voor honden was, wel een weinig verschrikt was geworden over dit zonderlinge gedrag van den hond. 't Was een hond, dien zij in 't geheel niet kende en dien haar man ook nooit gezien had. 't Leek wel de hond te zijn van een herder, geen mooi soort, maar met een verstandigen blik in zijne oogen.

Mijnheer Z. vond dit snuffelen van den hond lastig en wilde hem weggagen. De hond hield zich echter aan de japon vast, en toen mijnheer hem nogmaals dreigde, liet hij de dame los, liep een paar schreden terug en bleef daar staan, onafgewend de oogen op de dame houdende. Nu wilde zij met haren man hunne wandeling voortzetten en sloeg een zijpad in, maar opeens kwam de hond weer aan, greep de dame opnieuw bij haar japon en keek haar aan, alsof hij wilde zeggen: »volg mij; gij kunt een natuurgenoet van mij een dienst bewijzen.»

»Laat ons eens zien, vrouw,» zei mijnheer Z., »wat de hond wil. Wij willen hem volgen.»

Zij volgden dan ook den hond, die kwispelstaartende vooruitliep en telkens omzag, of zij nog achter hem waren. Hij bracht hen toen midden in het bosch, dicht bij eenig kreupelhout, waar de hond bleef staan.

En wat zagen zij daar?

Daar lag een klein hondje, jankende en jammerende en den dood nabij. Het arme diertje was van koude bevangen en zou doodvriezen, als het niet opgenomen en verzorgd werd. Medelijdend als de dame was, nam zij het hondje op, en daar het zóó klein was, dat het best in haar mof kon geborgen worden, stopte zij het daarin en bracht het naar huis. Zoodra de herdershond gezien had, dat de dame het hondje had opgenomen, liep hij weg en — nooit heeft zij dien hond weergezien.

Is dat niet merkwaardig? Welk een medelijdend hart had die groote hond? Waarschijnlijk had hij dit hondje hier in dezen toestand aangetroffen; misschien had hij zelf reeds pogingen aangewend het arme dier te verwarmen, door het met zijn eigen lichaam te bedekken. Maar toen hij de wandelaars zag begreep hij dat deze beter voor zijn beschermeling konden zorgen dan hij. Vreemd was het intusschen, dat hij zich niet tot den heer wendde, maar tot de dame, en vooral was het merkwaardig, dat hij haar eerst besnuffelde. Wilde hij ruiken of zij eene Samaritaansche was, die een hart had voor ongelukkigen? Er is nog zooveel raadselachtigs in het leven der dieren. Ons verstand staat er bij stil, maar eene zaak is zeker, dat zij meer verstand en overleg bezitten dan wij weten.

En de herdershond had goed geroken.

Die dame was eene Samaritaansche. Zij verpleegde het hondje, dat na een paar dagen weer geheel bijkwam en voorts altijd bij haar bleef.

Eenige jaren geleden keerde een scheepskapitein van eene reis uit Spanje naar zijn land terug en bracht een hondje mee, dat hij voor zijn nichtje Ida, destijds een meisje

van tien jaren, bestemd had. Ida was er zeer blijde mede en gaf het hondje den naam van Kwik, bewegelijk en levendig als het diertje was. Oom vertelde het volgende. »Een der matrozen van zijn schip had een nest met hondjes gekocht, zonder er de moeder bij te nemen. En dit zou noodig geweest zijn, want de hondjes waren nog half blind, konden nog niet goed op hunne eigen pooten staan en waggelden heen en weer alsof zij dronken waren. De matroos had groote moeite hen in 't leven te behouden en daar 't hem verveelde zooveel zorg voor hen te hebben, wilde hij het drietal kleintjes over boord werpen en verdrinken. Maar daartegen verzette ik mij. Ik had medelijden met die hondjes en beval hem voor hen goed te zorgen en bij den hofmeester van het schip de noodige melk en ook brood aan te vragen. Dit hielp. De hondjes werden nu goed verzorgd, en toen wij de vaderlandsche kust hadden bereikt, konden zij zich reeds zoo vlug bewegen, dat zij ons overal in den weg liepen. Twee hunner heb ik geschonken aan onze medepassagiers, en nu hoop ik, lieve nicht, dat dit Spaansche hondje je veel genoeg zal doen. Het is als van den dood gered; zorg jij nu maar, dat het in leven blijft. 't Schijnt mij toe een zeer verstandig, lief en gezellig hondje te zijn. Veel lekkers heeft het op reis niet gekregen, maar ik heb gemaakt, dat het dol veel houdt van kluijjes. Geef er hem nu en dan een. Dat zal hem goed doen, want jonge hondjes hebben altijd veel last van het tandenkrijgen, waarbij dan het kluiven op een beentje goed te pas komt.»

Ida was zeer in haar schik met het Spaansche hondje, dat haar overal naliep als een kind zijne moeder. Aan tafel lag Kwik aan hare voeten en wachtte zijn beurt af, dat hij wat krijgen zou. 't Was merkwaardig hoe zich het hondje aan haar hechte en aan niemand anders in huis eenige genegenheid betoonde, dan alleen aan zijne meesteres.

En van die gehechtheid aan het jonge meisje gaf Kwik ook tastbare bewijzen.

Toen het hondje een paar jaren ouder was geworden, werd Ida ziek, zoo ziek, dat

zij dagen achtereen te bed moest liggen. Dit scheen Kwik droevig te stemmen. Hij zocht overal naar haar, en als de deur van de ziekenkamer maar op een kier openstond, sloop hij naar binnen, zette zijne voorpooten tegen het bed en keek Ida aan, alsof hij wou zeggen: »Waarom kom je niet beneden om met mij te spelen?»

Een paar dagen later kwam hij weer bij haar en sprong op het bed met een kluijfe in zijn bek, dat hij zoo dicht mogelijk bij haar hoofd neerlei. Dat kluijfe had hij zoo pas van Ida's moeder gekregen, maar in plaats van er zelf van te smullen, wilde hij er zijne jeugdige meesteres op onthalen. Misschien had Kwik gemeend dat Ida geen eten kreeg, — niet wetende dat zij nog geen voedsel kon verdragen. Er kwam op Ida's wangen een glimlach toen zij het kluijfe zag, dat zij echter liet liggen, maar dat was niet naar Kwiks zin. Telkens en telkens schoof hij met zijn vriendelijk snoetje het kluijfe dichterbij, zoodat het bijna Ida's lippen raakte, en keek haar dan aan, wachtende dat Ida het eten zou. Maar toen hij eindelijk zag, dat zijne meesteres het niet aannam, liep hij weg. Misschien dacht hij, dat dit kluijfe niet naar Ida's smaak was en er mogelijk in de keuken nog een ander was, dat er lekkerder uitzag.

Zijne vreugde kende geen grenzen toen Ida weer beter was en beneden kwam. Hij sprong om haar heen en jubelde van blijdschap. Wij zien hem dan ook op onze plaat op een stoel zitten en met zijne meesteres spelen, die hem wat lekkers aanbiedt.

Met nog eene kleine geschiedenis wil ik dit opstel besluiten.

Watersnood! De dijk is doorgebroken! Van alle kanten komt het water aanstroomen, slaat tegen de huizen aan en spoelt ze weg met alles wat er in is.

't Zijn slechts enkele woorden, maar als wij ze in de Courant lezen of een ooggetuige ze ons mededeelt, wordt het ons droevig om het hart en hebben wij medelijden met de bewoners der streek die door zulk een ramp worden getroffen. Vraag het maar eens aan de bewoners van den Waaldijk en den

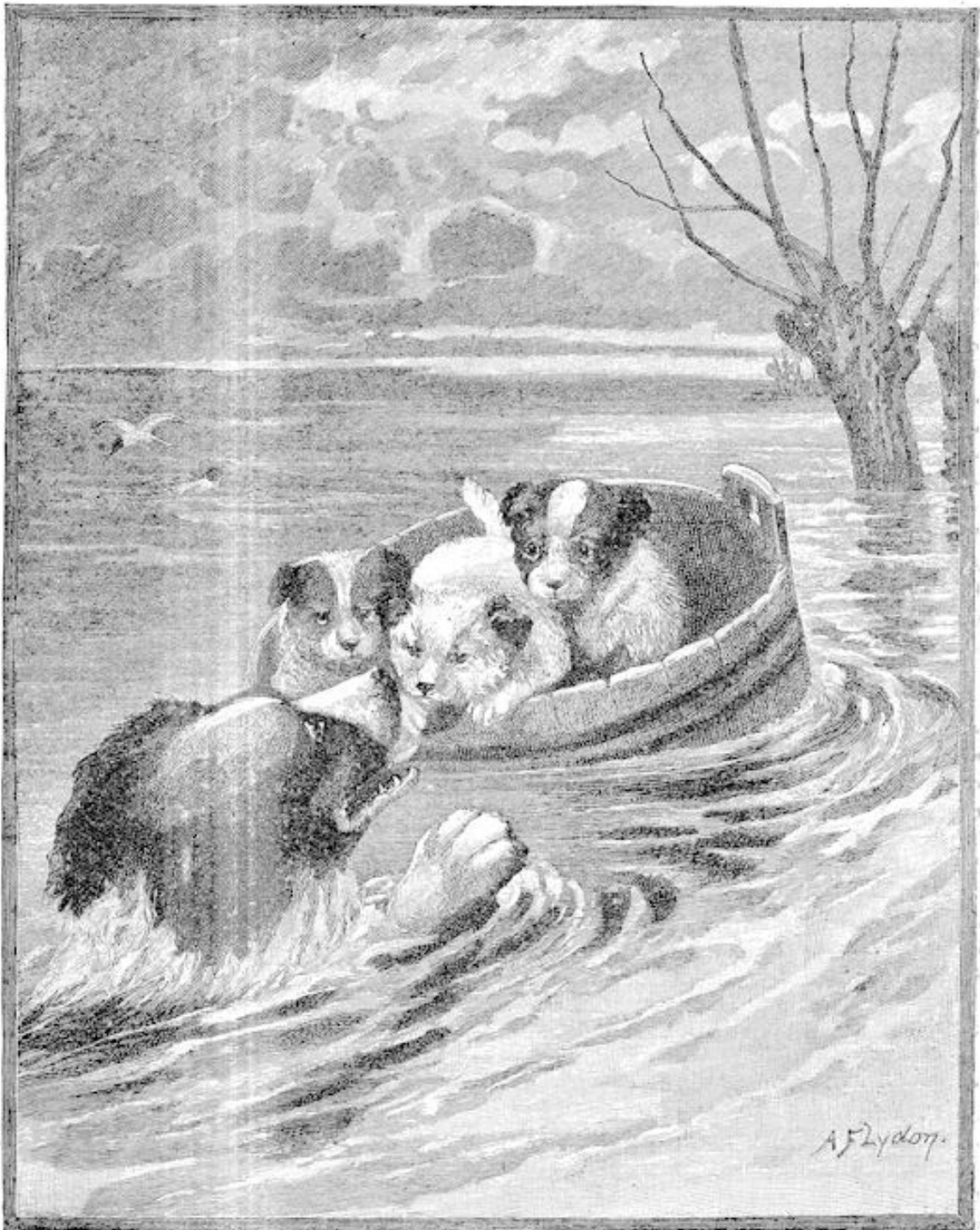
Bommelerwaard, die er ondervinding van hadden, dan zult gij zien hoe hun gelaat van schrik verbleekt. Zij zullen u zeggen: »Er is bijna geen grooter ramp denkbaar voor een land als watersnood. Een brand kan men meestal ontloopen en nog redden wat er te redden valt, maar waar is redding voor have en vee, wanneer onverhoeds het bruisende water door of over den dijk heen stort en in een ommezien alle landerijen in een zee verandert?»

Zulk een ramp nu had eenige jaren geleden ook dicht bij A. plaats, en kwam zóó onverwachts, dat vele bewoners, wier huizen door het water werden omringd, op zolders of zelfs op het dak een toevlucht moesten zoeken. Tijd om iets weg te brengen was er niet geweest, en met leede oogen moesten zij het aanzien hoe het water het huisraad uit de woningen wegspoelde en stoelen, tafels en kasten op de golven dreven.

In een dier huizen woonde de jager van een aanzienlijk heer. Hij was zoo gelukkig geweest de zijnen in veiligheid te kunnen brengen en wilde zich verwijderen toen hij het gejammer en gehuil hoorde van een der jachthonden. Dit dier had drie kleintjes, en toen het water kwam aanzetten, trachtte de moeder ze te beveiligen door zich vlak voor het nest te plaatsen en aldus het water te keeren. Maar het water dreef haar weg, en zekerlijk zouden de kleinen verdronken zijn, zoo niet de jager haastig een groote tobbe gekregen en ze daar ingezet had. Straks dreef dan ook die tobbe met de hondjes op de golven.

Maar de moeder? Volgde zij niet den jager? Hij floot wel den hond, die één oogenblik aarzelde, maar wier liefde voor hare jongen grooter was dan hare gehoorzaamheid aan den jager. Zonder zich lang te bezinnen sprong het dier in het bruisende water, zwom naar de tobbe, en al zwemmende lokte zij de kleinen, die gaarne uit de tobbe zouden gesprongen zijn, zoo de vrees voor het water hen niet teruggehouden had.

De jager bleef nog een paar oogenblikken staan, om te zien waar de tobbe belanden zou, maar weldra was deze uit zijn

gezicht geraakt. Toch werd de moederliefde beloond. Drie dagen later ontving de jager het bericht, dat de tobbe dicht bij B. was terecht gekomen, en alle honden, groot en klein, behouden waren. Een ooggetuige deelde hem mede, gezien te hebben dat de jachthond de tobbe af en toe met zijn bek had voort-

gestuwd, als er gevaar was geweest van omkantelen.

Nu moet ge eens zelf er over nadenken, wat u deze honden-geschiedenissen geleerd hebben. Mij dunkt, er is wel voor u een lesje uit te halen.

A. B. C. D.

Mijne lezers zullen zich nog wel herinneren, dat ik in de 3e Afl. van dezen jaargang, bladz. 189, de jongelieden uitgenoodigd heb mij eene proeve te zenden van hun dicht-terlijk talent, een verhaaltje te schrijven naar aanleiding van een bijgevoegde plaat en mij opnieuw te vergasten op eenige versjes in den vorm van letterverplaatsing. Ik heb toen vier rubrieken gekozen, en wel:

- A. Een versje, getiteld *Het Bloemenmeisje*.
- B. *Eindrijmen*, naar opgegeven woorden.
- C. Een verhaal, getiteld *De twee jongens*.
- D. *Tijdverdrif* in den vorm van letterverplaatsing.

Aan deze uitnoodiging hebben de onderstaande medewerkers gehoor gegeven, achter wier naam ik de letter of letters heb gevoegd, overeenkomende met die van de opgegeven onderwerpen.

1. G. Baas Kz. te Zaandam, A. B. C. D.
2. J. Broers te Enkhuizen, A.
3. Johs. Andriessen te Leeuwarden, A. B. C.
4. J. G. Schaap te Apeldoorn, D.
5. Chr. Moll te Putten, A. B. C. D.
6. L. J. Koster te Delft, A. B. C.
7. Hendrika W. Mulder te den Haag, A. C.
8. G. Bos te Kalamazoo, Michigan, A. B. C. D.
9. Johanna Dekker te Nijmegen, A. B. C. D.
10. T. A. de Boer te Nijland, C.
11. Willemina Brusse te Utrecht, C.

Ik wil wel bekennen, dat ik veel meer inzendingen had verwacht, met het oog op de beloofde prijzen. Maar ik moet erkennen, dat onze jonge lieden, zoo zij nog school gaan, weinig tijd hebben, willen zij niet in conflict komen met hunne onderwijzers.

Over het algemeen ben ik tevreden met de mij toegezonden proeven van hun arbeid en zal hun nu met mijn oordeel bekend maken.

A. HET BLOEMENMEISJE.

Acht versjes zijn mij van *Het Bloemenmeisje* toegezonden, naar aanleiding van de plaat. Er zijn, heusch, zeer aardige gedichtjes bij, die zeker menigen kalender zouden versieren. 't Is waar, zij hebben gebreken en tegen de kunst der poezie wordt dikwijls door de jeugdige vervaardigers gezondigd, maar alle begin is moeilijk, en al wordt men ook als dichter geboren, toch zullen de eestelingen verbetering behoeven. Het spijt mij dat ik geen ruimte genoeg heb, anders zou ik gaarne vier van 'de, in mijn oog, 't best geslaagde versjes opnemen. Nu moet ik mij bepalen met er een van te laten afdrukken in dit Tijdschrift en hoop ik een of twee der anderen in *Oud en Nieuw* en in den *Weezenalmanak* voor '99 te plaatsen. Het hier volgende versje is van *Johanna Dekker* te Nijmegen.

HET BLOEMENMEISJE.

»Goeden morgen, lieve kleine!
 Waartoe reeds zoo vroeg op straat?
 Hebt ge soms niet goed geslapen,
 Dat ge nu uw huis verlaat?

»Maar wat hoef ik nog te vragen!
 Bloemen zijn er in uw hand,
 Een bouquetje saamgebonden
 En nog meer in uwe mand.